

Però també és notable que l'Hotel Humbolt —un dels més importants d'Amèrica— s'estigui enrunant perquè va ésser produït en l'època en que governava Pérez Giménez i d'aquest senyor no se'n pot ni parlar, malgrat va fer la carretera que travessa el llac de Maracaibo sense espatllar cap pou i moltes coses més, totalment fora de sèrie.

I és que els humans, perdut el sentit de la mesura, estem carregats de passions i de punyetes.

SALTO DE ANGEL: Veritablement no havíem anat a Venezuela per visitar Caracas, malgrat en sigui la capital.

Com ja haureu pogut esbrinar al llarg d'aquestes 11 cròniques, havíem fornit una llista per a la recerca de llocs poc visitats —encara— i a l'ensems interessantíssims. El darrer show de la llista era el «salto de Angel».

Com s'hi va? Què és?

De Caracas i volant vers el S.E. es va en un D.C. 9 de la companyia domèstica Avenca —la internacional és Viasa— a Puerto Ordaz de relativa importància. Després l'avió s'enfila vers l'interior i vint minuts després apareix a la dreta de l'aparell el salt d'aigua MÉS ALT DEL MÓN! El Salt d'Angel.

Compte! Convé no confondre'l amb el «salt de l'àngel» modisme molt corrent en natació ni tampoc amb cap referència celestial. El salt es diu així perquè el va descobrir un aparellador quin nom de pila era Angel i trescava per aquests topants o verals. Possiblement no fou el primer en veure'l però sí que va ésser el primer en situar-lo i descriure'l.

És indiscutible que la visió del salt impressiona a qualsevol. És quelcom que entra pels ulls, fins i tot de la persona més freda o insensible.

La quantitat d'aigua que cau no és extraordinària, tot i ésser força important. A Niàgara, Victòria o Iguazú la quantitat d'aigua és infinitament superior però l'altitud és irrisòria al costat de la cascada veneçolana. L'altitud d'aquesta és de 1.015 metres d'un sol tret, malgrat que bona part s'estavella en els rocaders veïns. No en sabem de cap altre que arribi als sis-cents, ja sia petita o gran.

En la propaganda turística que es reparteix en l'avió ja ens fan saber que si el temps no és clar l'avió no s'aproparà a la cinglera, ja que tot i essent bo el temps —i aquest va ésser el nostre cas— hi passa a una distància de més d'un quilòmetre.

Val a dir que si s'acostés no podríem veure el salt en tota la seva magnificència i sols seria possible veure'n un tros.

Hem parlat amb gent que ha anat a la part baixa del salt i expliquen que no s'hi pot estar. L'aigua, malgrat estigui pulveritzada com sortida d'un spray, té una força que crivella insuportablement. Talment com si a un li tiressin perdigons líquids. En la propra parada de l'avió es lloguen avionetes i helicòpters per acostar-se més, però les corrents d'aire en són un perill i l'excursió a peu demana 5 dies —quatre llacs a travessar en piraigua— portejadors i un parell d'homes armats amb arma llarga i de debò.

Malgrat tot, si jo fos jove faria aquest trajecte com quelcom únic.

CANAIMA: On el G.M.T. ens marca —04 hores. Final de trajecte i de recorregut de l'avió d'Avenca. Més enllà no hi ha —en aquesta direcció— cap mena de construcció aeroportuària i fins i tot ens trobem a la vora de terres poc explorades per l'home. Front a nosaltres es veuen uns espadats que poden correspondre a la terra de Maple White (2).

De fet és una gran clariana lacustre enmig d'una espessa jungla. El lloc és paradisiàc i molt a propòsit per a fer córrer la imaginació.

Tres grans cascades anomenades per la gent que viu aquí «las tres hermanas», clouen el redós lacustre que de fet no és més que una estació de repòs d'un magnífic brancal de l'Orinoco.

El dèbit conjunt de les tres cascades en qualsevol època de l'any —la variació estacional en aquest indret és imperceptible— s'estima en 10 tones per segon, cosa que no és cap ximpleria.

L'ÚLTIMA ENTREMALIADURA: Va consistir en que alguns del nostre grup i altres aliens —un guia, un policia de la Interpol i un metge forense— ens embarcàrem en un petit bot que en deu minuts es portà a la vorera de les cascades.

Aleshores el guia ens diu que el gran show és travessar la intermitja que és la més groixuda i terrabastallera, per la part del darrera.

Tothom ho trobà molt ferm, però personalment no portava ni vestit de bany ni sandàlies ni res apte per aquesta aventura, molt més pròpia de gent jove que de mi.

Però la guspira de l'aventura excursionista, vella i malalta però guspira digna a la fi, va vèncer.

Em vaig treure les sabates i a peu de mitjó, amb calçotets per slip i amb impermeable per salvar els objectius de la màquina fotogràfica, em vaig ficar amb tots els altres per unes roques que permetien passar mig cos fora l'aigua.

Efectivament, passàvem per darrera del saltant però un davassall d'aigua tèbia ens inundava amb força inversemblant.

Era una violència d'aigua acompanyada d'una altra violència de soroll, però a fi de comptes —com diria algun bevedor de vi actual— era un plaer de déus.

El minyó de la Interpol —alt, ferm i fort— ens donava la mà per a la nostra seguretat, però mentalment mai vàrem excloure una relliscada col·lectiva en la que tant els bons nedadors, com els dolents hi haguérem deixat la pell. Us ofrenem algunes fotos d'aquesta perillosa remullada i especialment una en la que l'autor d'aquestes ratlles presenta un aspecte no sols repellant sinó patibulari i tot.

RETURN: No té història. Tornada d'Avenca, després d'un dinar desagradable, però cal recordar que mai vàrem anar enlloc pels suposats plaers de la taula. El colesterol i l'àcid úric van ésser presents durant tot el viatge.

L'endemà, després d'un gran aldarull al vell aeroport Maqueita —ara n'hi ha un de modern que fa molt goig— anàvem del bureau de Viasa al d'Iberia on per precaució de l'agència, teníem places reservades en tots dos.

Finalment, Iberia sortí amb menys retard, i sense novetat arribàrem l'endemà a Madrid i tot seguit pel pont aeri a Barcelona.

I si Déu vol, ja no puc citar-vos per un altre dia, perquè aquesta sèrie s'ha acabat.

Agraït a tots els lectors que han volgut seguir-me.

Dr. Eduard Padrós i de Palacios

P.S. Alguns amics han demanat per lletra i per telèfon si podria donar una relació dels vols projectats per fer-se més càrrec, d'un cop d'ull, de com va anar la cosa.

Són així: Barcelona - Paris (va fer-se en Talgo per vaga d'avions a Espanya), Marsella, Djibouti, Mahe, Praslin, Mahe, Bird Island Mahe, Colombo, Kuala-Lumpur, Singapur, Perth, Melbourne, Auckland, Hermitage, Queenstown Milford-Sound, Queenstown, Hermitage, Crhistchurch, Auckland, Papete, Morea, Bora-Bora, Papete, Pascua, Santiago, Lima, Cuzco, Lima, Guayaquil, Curaçao, Caracas, Puerto Ordaz, Canaima, Puerto Ordaz, Caracas, Madrid, Barcelona. Total 41 aterratges.

Els mateixos i d'altres han demanat que tornéssim a assenyalar els punts estranys i atractius que provocaren la nostra, diguem-ne, descoberta. Aquests són:

- 1.er El «coco de mer» a Praslin (Illes Seychelles).
- 2.^{on} El Wawe Rock a Austràlia.
- 3.er Waitomo a New-Zealand Nord.
- 4.^{rt} Gellera Tassmann a New Zealand Sud.
- 5.ª Milford Sound a New Zealand Sud.
- 6.ª Morea a la Polinèsia Francesa.
- 7.ª Illa de Pasqua.
- 8.ª Cuzco i Machu Picchu a Perú.
- 9.ª Explorama Lodge a Perú.
- 10.ª Salt d'Angel i Canaima a Venezuela.

(1) La paraula «muscle» és força desconeguda dels catalans. Equival a la castellana «hombro», que paradòicament és més usada i coneguda que la pròpia catalana. No pretenem donar una lliçó. Simplement ajudar a conèixer la nostra llengua.

(2) «El Mundo Perdido»: Sir Artur Conan Doyle. No traduïda al català.